

—May hi has sigut tot.

—Be, vull dir si no troveu que'm falta alguna pessa. ¿No? Donchs se m'ha extraviat la nou del coll.

—¿Vols dir que no es a consecuencia del fart de garrotadas?

—¡No ca! Si l'he perduda aquí dintre del cementiri y vos sabeu que a nela vall de Josafat el que no hi es tot...

—¿No es pot trovar un medi? Va dir el Pep.

—Prou... ¡ja! tinch! y en Badó va aixecarse y va dirlos: aném.

Y tots s'encaminaren ruixats de claror de lluna a un altre barriada de habitacions, fins a aturarse devant d'un ninxo que deya:

Un pacífich ciutadà
del desgraciat Granollers
a n'aquí es va fe enterrá
cansat de veurer que allá
en lloch d'homes hi ha femés.

—¿Veyeu? A n'aquí n'hi trovarém un que sufrirá todas las nostras impertinencias, digué en Badó; es dels de bona pasta, es di, ¡vaja! Basta dirvos que es dels que sempre pagaba y no faltaba may a n'el principi d'autoritat.

—¡Je, je, je! principi heu dit? principi y fi.

—A n'aquet, si trevallem ben fi, l'hi podem treurer l'os sense que s'en adongui; llavoras tu te'l posas y tot arreglat y en paus.

—¿Y si crida?

—Si crida, en Pep com a ex-diputat, que's posi a cantar el *Gloria a España* mentres tu entonas la marxa de Cádiz y aixís s'apacará.

Tal dit, tal fet; obren la llosa y trovan a n'el home pacífich adormit; en Badó que s'hi atansa y boy palplant el coll va per sustreureli l'os, quant aquell payo que semblava dormir obrint un pam de boca li apretá mossegada y se me li quedá els dos últims ossets del dit petit de la ma dreta boy cridant ¡lladres, lladres! son els que a ne la vila també feyan els seus, ¡lladres, mes que lladres! y va aixecarse empaytant tombas avall a las carcomidas y esqueléticas figuras dels avans mango-nejadors de la vila. Aquell mort era jo, l'*Infrascrito* del Mosquit, que ab els meus crits de lladres vareig despertar del primer son etern a tota la redacció en pes, la cual va aixecarse pressurosa cada individu de las sevas respectivas moradas ajudantme a increpar a n'aquells que no prou contents en vida de remenar las cirerás y ser genuhins y lligítims representants de la tupinada, volían trencar la santa pau d'aquell camp de silenci pera instaurar morts y tot, el primer *pucherazo*, la primera *patota* en la terra dels iguals.

Tot aixó vareig veureho un dia que de una estrebada que'm va doná el dentista a un caixal, vaig quedar cinch minuts fora del mon; el ossets de la ma de'n Badó no'ls vaig trovar despert, però la mossegada a la ma del facultatiu no que no va fallar; que consti donchs que no'm vaig deixar pendrer la nou del coll.

Infrascrito.

Uns quants morts

Dedicat a n'en Pep.

Qui es un mort? el diputat
qu'en la Sessió está assentat
ó dormint ó be badalla,
sens donar may cap paré,
que may parla, sempre calla
perque no sab res de ré;
diputat per mala sort
del poble qu'el va votar
per pogué'l representar,
aquet si qu'es un gran mort.

Dedicat a n'en Quel.

Qui es un mort? el batlle quiet
que vivint com un pollet
deixa fé ó be que desfassin
sens may gosar a cridá,
deixa als barruts qu'es propassin
y se la puguin campá;
mes ab tot dú el barco a port
y a dalt del barco hi ha'l ví,
lo que no hi ha es el *vendí*:
per xó us dich qu'es un gran mort.

Dedicat a n'en Badó.

Qui es un mort? el gran cacich
aquell rey del embolich
tot ell rabia y gran quimera
qu'empleant a tots els seus
li va'l cuento de primera,
defensat sempre p'els Queus,
Boscós, Condoms; gent sens nort,
gent que busca adelarada
poguer fe bona arrossada.....
y aquet Badó, no es un mort?

Dedicat a n'en Pellissot Sacarina.

Qui es un mort? el concejal
de nas llarch, descomunal,
que fa l'última pesseta
protegit per els cacichs
vivint ab l'esquena dreta
sense penas ni fatichs,
no tement may fer cap tort,
que sols sab dir si ó be *no*,
xumant sempre del turró;
aquet p'el poble es un mort.

Dedicat a n'el «¡Matalazero ojo Porcuras!»

Qui es un mort? el noble Queu
que si acás el trepitjeu
els padrins ja vos envia
y os vol matar pe'l civil
y te una *porcaduria*
que no daría ell per mil;
boy semblant que ve de l'hort
y no es mes que un gran tabal
que compra duros a ral...
¡ay aquet, quin mort, mes mort!

Dedicat a ne'l mestre de La Roca.

Qui es un mort? aquell barrut
republicá convensut
qu'es ven com ho fa un gitano
per dos quartos d'ayguardent,
fent el «Pueblo Sevillano»
defensor de certa gent
de cacichs y algun barram,
aquet es un mort del tot,
es un mort per que es burot;
aquet es un mort de fam.

Al Poble.

Qui es un mort? el poble en pes
que deixa fé y no diu res
mentres l'esquilman y el roban
una colla de tahuls
que dintre del cor hi covan
uns sentiments que son fuls
y ab tot y tanta fortor
el poble no's posa alerta,
ni s'aixeca, ni es desperta;
aquet es el pitjó mort.

Márfegas.

Els morts de Mollet

El comité liberal de Mollet, seguint el sistema Fontcuberta, ha *dado a luz* una fulla, ¡y minyóns de Deu! ¿May diriau a qui *apretan* aquets *liberales*? *Apretan* a un amich nostre, honrat patriici que segueix en aquell poble la noble tasca de desenmascarar farsants, y per tota tara, ¿may diriau tampoch quina ni'n diuen? Qu'es *reaccionario*.

Vaja senyors lliberals. ¡No'ns vinguen ab antigualas! Avuy dia no s'está per reaccionaris y avensats; avuy dia en política se distingeix entre la gent honrada y els lladres; y els lladres son els qui roban als pobles y els posan al nivell de qualsevol vilatge del Marroch. Senyors del comité *liberal* de Mollet, cosa morta que pretén tornar a la vida, desferra de gent que no te altre ideal que'l xuclar del Municipi ¿ens enteneu? Es que tirém y tirém per vosaltres.

Valent.

